

וארשטייך לי למלום. אע"פ שהנושאים הם יותר נערכים בדבוקות מהאידוטין, מ"מ יש מעלה באידוטין, שהם מביעים את היסוד החזקי האצלי שבדבוקות האלhitת, שמתוך מעלהו אין בו התפסה לחקי חמרי כלל. ודוקא החק העלין הנה הוא שאיננו מקבל שם שני, כי איןנו תלויב בשום יחש, העולל להשתנות, כי"א הוא עומד בעצם צבון זהק, שאי אפשר כלל לצייר אף אחד, ואחת הדבוקות השכלית, הבאה מצד ההכרה שבהתגלות פעם אחת בעצם בהירותו, איינה עלולה לקבל שם שני כי כל, ונמצאת שהיא קיימת לעולם. וארשטייך לי לעולם.

(זילט-ליאג ח' א' ז' ג')

קשה שאריכים להצלות את המדות והמחשבות הרעות לש"ן, כדי לתקן ולתקן, בין צריכים להצלות את המדות והמחשבות הקטנות – אפ"על-פי שמן טובות, אבל אין במעלה גדולה ומאירה – למקור ש"ן, ולענין באור של גךלה. וכשהם שימושיים לעולם כלו בעלות המדות והמחשבות הבפירות, כך רומר מועילים ומיטיבים לעולם עלי-ידי העלאן של המדות והמחשבות הקטנות כשותות לאורה גדולה. ומה זה של העלאת דברים קטנים לגדלות אינה פסקת בכל עת ובכל שעה, וזה היא התשובה הגמורה שצדיקים גמורים באים על ידה להיות עולים במעלה בעלי תשובה.

(זילט-ליאג ס' ז' ג')

האמון המשפחתי הוא תולדה והמשבה קויה מאותה האמונה הגדולה השרואה בעומק האהבה, הפעלה ברוח חיים בשל עליון ומפואר, בסדר והתאמה בכללות המון היוצרים והעולםם כולם. המעליה המשפחתי היא מעלה מהרסת את האשיות המעמידות את היצרה וכחותיה בעולם הכללי, לשכלל את העולם המעשוי הרוחני. האותיות המבטאות את שם ד' אלה ישראל, הכוללות בקרבן את כל חי העולמים כולם, עם מקוריותם ורשרם העליון, עם סדרם והרמוניותם. כוללות בקרבן את כל האמון הייסודי, שהתוכנן התאורי והמעשי של משפחת האדם המשוכלה נובע מהם. בחלקם בדרך ישרה, בהיות החיים מבונים כהוגן בתיקון ונשכים בפנימיותם ברגשי האמון האידיאלים, המשוטטים בכל המון הבריאה ממעל ומטה, הרי הם מפקים מעינות של ברכה, של אוור ושל הופעות נשתיות עדינות לכל. בשבודם, בעכירותם, בメリידת הסדר האידיאלי שלהם, הרי הם יסוד ההרים, ההרים העולמי, ההרים הארגניים, ההרים המשפחתיים, ההרים הנשתיים, עכירות החיים ומאורתם. בדיקת מי סוטה, מקור החיים העליוניים היא לקוחה, מכל אשורה וברכתה של תורה אשר דרך דרכו נعم וכל נתיבותיה שלום. העולם הולך ותועה בנתיבותו, אבל מבקש הוא את האמון האלهي, את הנתיב של אור החיים, ובא יבא האור, והחן בבבון משפחתי בין ד' אל-העולם ובין כל מעשיו. יופיע עלי-ידי התגלות אמון-תראמן, אשר בישראל מאוז היא אצורה, "וארשטייך לי לעולם, וארשטייך לי בצדוק ובמשפט, בחסד וברחמים. וארשטייך לי באמונה וידעת את ד'", האמון המשפחתי בהונתו ובשכלו יסוב וי אברה את כל גבוליו וימצא את משקלו הנכון בכל הערכים היחסויים, ימצא את מעמדו הישר הבלתי-מעול בין איש לאיש, בין שכיר לשוכרו בין עובד לנזהן" עבודה, בין חכמי הידות לעמלי כפים, בין עמים רבים. בין יושבי אקלימים ומדינות שונות, בין התביות البشرיות לתביות הנשתיות אשר לאדם. בין האדם ובין כל היצור, בין חי שעה לחי עולם. בין הכלל אל הכלל. האמונה הפנימית, הידועה את כבודה, את אשורה וגבורתה המדושנת עוגג פנימי, המכילה שהיא בכל מושלת, שהוא מלחתה במדה ובמשקל של צדק ויושר, או ותיהם, לכל המון יצורים לאין תכליות. עלי-פי סדר וערך של יהושים נאמנים, דרכם ברוח שלום ואמה, אמונה עולמים זו תהיה תפארת הכל, "עטרת תפארת ביד ד'", "אשת חיל עטרת בעלי".

(זילט-ליאג ז' ג')